

Wzorzec FCI nr 189 /12. 03.1999/, wersja angielska

FIŃSKI LAPPHUND/SUOMENLAPINKOIRA

TLUMACZENIE : Olga Jakubiel.

POCHODZENIE: Finlandia.

DATA PUBLIKACJI OBOWIĄZUJĄCEGO WZORCA:
12.03.1999.

UŻYTKOWOŚĆ: Pierwotnie był to pies pasterski i stróżujący, używany do pracy przy wypasie reniferów. Obecnie jest popularnym psem do towarzysstwa.

KLASYFIKACJA F.C.I. : Grupa 5 Szpice i psy ras pierwotnych.
Sekcja 3 Nordyckie psy stróżujące i pasterskie.
Bez prób pracy.

ZARYS HISTORII RASY: Lapończycy od wieków używali psów w typie fińskiego lapphunda jako psów pasterskich do wypasu reniferów i psów stróżujących na Półwyspie Fennoskandzkim oraz na północnych terenach Rosji. Psy te przyczyniły się do wydania w 1945 r. przez Fiński Związek Kynologiczny wzorca rasy. W 1967 r. zmieniono nazwę rasy – *lapoński pies pasterski* – na *lapphund*. W latach 70. XX wieku ustalał się typ i obraz rasy, tak więc kilkakrotnie doprecyzowywano wzorzec. W 1993 r. zmieniono nazwę rasy na *fiński lapphund*. Typ rasy ustabilizował się w krótkim czasie; obecnie rasa jest bardzo popularna w całej Finlandii, pełniąc przede wszystkim rolę psa domowego, utrzymanego w celach hobbyistycznych.

WRAŻENIE OGÓLNE : Mniej, niż średniej wielkości; mocnej jak na swą wielkość budowy; długości przekraczającej nieco wysokość w kłębie. Pies o długiej i gęstej sierści oraz stojących uszach.

ISTOTNE PROPORCJE: Głębokość tułowia stanowi nieco mniej, niż połowę wysokości w kłębie. Kufa nieznacznie krótsza od czaszki. Czaszka nieco dłuższa, niż szersza; głębokość odpowiada szerokości.

USPOSOBIENIE/TEMPERAMENT : Bystry, odważny, spokojny, chętny do nauki. Przyjacielski i wierny.

GŁOWA : Mocna w zarysie, dosyć szeroka.

OKOLICA MÓZGOCZASZKI :

Czaszka : Szeroka, nieco wypukła. Czoło dosyć wysklepione, Wyraźnie zaznaczona bruzda czołowa.

Stop: Wyraźnie zaznaczony.

OKOLICA TWARZOCZASZKI:

Nos: Preferowany czarny, lecz harmonizujący z kolorem szaty.

Kufa: Mocna, szeroka i prosta; widziana z góry i boku – równomiernie i nieznacznie zwężająca się.

Wargi: Napięte.

Szczeka i zuchwa oraz uzębienie: Szczeka i zuchwa mocne. Zgryz nożycowy.

Policzki: Łuki jarzmowe wyraźnie zaznaczone.

Oczy: Ciemnobrązowego koloru, a zarazem harmonizujące z kolorem szaty; owalnego kształtu. Łagodny i przyjacielski wyraz.

Uszy: Średniej wielkości, stojące lub pół stojące, osadzone dosyć szeroko; dosyć szerokie u nasady, trójkątnego kształtu, bardzo ruchome.

SZYJA: Średniej długości, silna, okryta gęstym włosiem.

TUŁÓW:

Kłab: Umięśniony i szeroki, delikatnie zaznaczony.

Grzbiet: Mocny i prosty.

Lędźwie: Krótkie i umięśnione.

Zad: Średniej długości, dobrze wykształcony, jedynie nieznacznie skośny.

Klatka piersiowa: Głęboka, dosyć długa, sięgająca niemal łokci, niezbyt szeroka. Żebra lekko wysklepione; przedpiersie wyraźnie widoczne, niezbyt mocne.

Dolna linia: Nieco podciągnięta.

OGON: Osadzony dosyć wysoko, średniej długości, okryty gęstym, długim włosiem. Koniuszek ogona może mieć formę haczyka,

przypominającego literę „J”. W ruchu ogon zwinięty nad grzbietem lub na bok; w spoczynku może zwiisać.

KOŃCZYNY:

KOŃCZYNY PRZEDNIE :

Wrażenie ogólne: Silne, o mocnym kośćcu. Widziane z przodu – proste i równoległe.

Łopatki: Nieco ukośne.

Ramię: Długości łopatki. Kąt między łopatką a ramieniem jest raczej rozwarty.

Lokcie: Ustawione nieco niżej, niż dolna linia klatki piersiowej; ustawione ściśle do tyłu.

Przedramię: Dosyć mocne, pionowe.

Nadgarstek: Giętki.

Śródrezcze: Średniej długości, nieco ukośne.

Przednie łapy: Dobrze wysklepione; raczej owalne, niż okrągłe; okryte gęstym włosiem. Opuszki elastyczne, o bokach okrytych gęstym włosiem.

KOŃCZYNY TYLNE :

Wrażenie ogólne: O mocnym kośćcu, silne; widziane z tyłu – proste i równoległe. Kątowanie zaznaczone wyraźnie, ale nie przesadnie.

Udo: Średniej długości, dosyć szerokie, z dobrze rozwiniętymi mięśniami.

Kolano: Skierowane do przodu; kątowanie dosyć wyraźnie zaznaczone.

Podudzie: Stosunkowo długie i muskularne.

Staw skokowy: Ustawiony umiarkowanie nisko; kątowanie zaznaczone wyraźnie, ale nie przesadnie.

Śródstopie: Dosyć krótkie, mocne i pionowe.

Tylne łapy: Takie same, jak przednie. Palce szczałkowe nie są pożądane.

CHÓD/RUCH : Nie wymagający wysiłku.

Z łatwością przechodzi od kłusa do galopu, będącego najbardziej naturalną formą ruchu. Kończyny poruszają się równoległe. Podczas pracy – zwinny i szybki.

SKÓRA: Równomiernie napięta, bez zmarszczek.

SZATA:

WŁOS: Gęsty, zwłaszcza u psów – mają one obfitą grzywę. Długi, prosty i szorstki włos okrywowy. Włos na głowie i przedzie kończyn – krótszy. Pies musi mieć miękkie i gęste podszycie.

MAŚĆ: Dopuszczalne są wszystkie kolory. Kolor podstawowy musi dominować. Kolory inne, niż podstawowy, mogą pojawiać się na głowie, szyi, klatce piersiowej, spodniej stronie tułowia, kończynach i ogonie.

WIELKOŚĆ:

Wysokość w kłębie: Idealna wysokość – psy: 49 cm,
suki: 44 cm.
Z tolerancją 3 cm (powyżej i poniżej).
Typ jest bardziej istotny, niż wielkość.

WADY: Wszelkie odstępstwa od wyżej wymienionych cech należy uznać za wady, których ocena powinna być proporcjonalna względem ich stopnia i zasięgu.

- Nie samcze psy i nie sucze suki.
- Lekka głowa.
- Niewystarczający stop.
- Wiszące uszy.
- Ogon noszony stale poniżej górnej linii.
- Zbyt mocno lub zbyt słabo kątowne tylne kończyny.
- Brak podszycia.
- Płasko leżąca szata.
- Kędzierzawy włos okrywowy.
- Niewyraźny kolor podstawowy.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- Agresja lub nadmierna bojaźliwość.
- Przodozgryz lub tyłozgryz.

- Złamany ogon.

Każdy pies, przejawiający fizyczne lub psychiczne nieprawidłowości, powinien zostać zdyskwalifikowany.

Uwaga: Samce powinny mieć dwa normalnie wykształcone jądra, całkowicie opuszczone do moszny.